

NAŠE SLIKE.

Pomlad je prišla v dežel, in vse se raduje. Kmalu bo na gorah zacvetelo novo življenje, kakor nam ga kaže Gasparijeva vinjeta (str. 257.). Velikanoč, veseli praznik vstajenja, je vzbudila človeška srca k radostnim upom. Naša velikonočna slika (264—265) nam kaže prizor, ki ga popisuje „Sveto pismo“ s preprostimi sicer, a slovesno veličastnimi besedami: Marija pa je stala zunaj pri grobu in je jokala. Ko se je jokala, se pripogne in pogleda v grob in vidi dva angela v belo oblečena sedeti, enega pri glavi, enega pri nogah, kjer je bilo položeno Jezusovo telo. Angela ji rečeta: „Žena! Kaj jokaš?“ Ona jima odgovori: „Ker so vzeli mojega Gospoda, in ne vem, kam so ga položili.“ Ko je to izpregovorila, se nazaj obrne in vidi Jezusa stati, pa ne ve, da je Jezus. Jezus ji reče: „Žena! Kaj jokaš? Koga iščeš?“ Ona je menila, da je vrtnar, in mu reče: „Gospod, ako si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil, in jaz ga bom vzela.“ Jezus ji reče: „Marija!“ Ona se ozre in mu reče: „Raboni!“ (kar se pravi Učenik). Jezus ji reče: „Nikar se me ne dotakni; zakaj nisem še šel k svojemu Očetu. Pojdi pa k mojim bratom in povej jim: Grem k svojemu Očetu in k vašemu Očetu, k svojemu Bogu in k vašemu Bogu.“ (Jan. 20, 11—17.) — Krasni kip sv. Jurija v Zagrebu, izvrstno delo Fernkornovo iz c. kr. livarne dunajske, nam kaže tega Jugoslovanom tako priljubljenega svetnika, ko ravno premaguje zmaja. Kip stoji na javnem prostoru v Zagrebu. — Strossmayerjeva slika na str. 297. nam kaže velikega biskupa v starosti 80 let. Umrl je 8. aprila t. l., rojen je bil pa 4. februarja 1815. v Oseku. Fotografija (str. 312.) ga kaže na otomani, na kateri je

izdihnil svojo dušo. Fotografiran je takoj po balzamiranju. Mrtvaški oder je bil postavljen v njegovi palači.

BSC

Slovenska drama.

21. februarja so igrali Sardoujevo „Tosko“. Igra je spisana za znano senzacijsko igravko Saro Bernhard. Efekt se vrsti za efektom, literarne vrednosti pa igra nima. Toska je jako pobožna, a kljub temu ji prisodi pisatelj, da se odigrava med njo in Marijem v cerkvi ljubezenska scena, a pred to sceno poklekne Toska pred Marijino podobo ter jo prosi odpuščanja. Mislim, da bi bila o tem vsaka beseda odveč. Tudi drugo dejanje obstoja le iz efekta; dvor in krasota na njem, fanfare in trompete — to je menda celo dejanje drugega akta. Četrto dejanje, ki kaže vsaj nekoliko psihologije, nas gotovo bolj ozlovolji, kot zadovolji, ker take nedoslednosti v karakterizaciji bi petošolcu-pisatelju ne mogli opravičiti. Pobožna in ljubeča Toska naj bi se potem, ko umori policijskega načelnika, obnašala tako hladnokrvno, kot se Toska v igri, da se češe in si umiva roke, ko vé, da jo njen pravi ljubimec čaka spodaj? To svedoči jasno, da je bil Sardou gledališki fabrikant. Ta igra, ki more vleči občinstvo samo tedaj, če je scenarija res dovršeno krasna, se je pri nas ponavljala 28. februarja pred prazno hišo.

4. marca so igrali Ogrinčevo „V Ljubljano jo dajmo“, staro igro, menda zgolj iz pietete do njenih „let“, ali pa radi pomanjkanja drugega repertoarja. Poleg tega so igrali še izvirno slovensko veseloigro Milčinskega „Brat Sokol“. Igra je bila nezasluženo „častno“ vun vržena. Epizoda s tatovi nas je živo spominjala neke francoske enodejanke. Glavna hiba cele igre pa je ta, da smo ob koncu ravno tam, kot ob pričetku. Koruza ne postane „Sokol“; zakaj potem tak naslov? Svoje bolezni je ob koncu deloma ozdravljen, v čemur spoznavamo jasno Molièrov vpliv „Navideznega bolnika“. Tehnika igre je dobra, pisatelj ima dokaj rutine v gledišču, a srčne krvi vsake veseloigre, namreč dobrih dovtipov pogrešamo popolnoma v nji. Edina nekoliko komična poteza je dekla Hauča, ki veruje v spomine in ima „za v dobre namene vinkulirano hranilnično knjižico“ ter obvladuje popolnoma gospodarja in njegovo hčerko. Stara gonja